

Rozważania: poniedziałek 14 tygodnia czasu zwykłego

Rozważania na poniedziałek
czternastego tygodnia czasu
zwykłego. Poruszane tematy to:
błaganie Jaira; dyskrecja
kobiety; wytrwała modlitwa.

- Błaganie Jaira;
 - Dyskrecja kobiety;
 - Wytrwała modlitwa.
-

JAIR JEST WAŻNYM człowiekiem w mieście. Ludzie darzą go szacunkiem i sympatią. Dzisiejszy dzień jest jednak chyba najsmutniejszym w jego życiu: właśnie był świadkiem, jak umiera jego córka. Cierpiała od jakiegoś czasu na chorobę, która pomimo wszystkich zastosowanych metod leczenia nie ustąpiła. Dla wielu było do przewidzenia, że tak się stanie. Gdy ludzie przybywają do jego domu, aby pożegnać się z małą dziewczynką, Jair nagle zdaje sobie sprawę, że nie wszystko jest jeszcze stracone. Słyszał o człowieku, który czyni cuda: z pewnością On może coś zrobić. Z determinacją wyrusza więc na jego poszukiwanie. Kiedy go spotyka, upada na kolana i błagalnym tonem mówi do niego: „Panie, moja córka dopiero co skonała, lecz przyjdź i włóż na nią rękę, a żyć będzie” (Mt 9,18).

W krótkim i stanowczym zdaniu urzędnika zawarte są zarazem

bezdenny smutek, ale i nadzieja. Po wstrząsającej wstępnej informacji – „moja córka właśnie umarła” - następuje błaganie, które wydaje się niemal rozkazem: „Przyjdź i włóż na nią rękę”. Jest to wezwanie zrodzone z wiary, z ufności we wszechmoc Jezusa. Dlatego kończy swoją prośbę z przekonaniem: „I będzie żyła”. Te trzy tony modlitwy Jaira mogą być również wzorem dla naszej modlitwy. Ten człowiek sprzeciwił się zdrowemu rozsądkowi, gdy zwrócił się do Pana, a uczynił to, ponieważ był przekonany, że cud jest możliwy.

„Wszystko ma swój czas”, zauważył kiedyś św. Josemaría. „Pan doskonale zna nasze potrzeby, ale chce, abyśmy prosili Go z taką samą wytrwałością jak postaci z Ewangelii”^[1]. Jezus musiał być poruszony, gdy usłyszał pełną wiary prośbę Jaira. Dlatego wstał i wraz z uczniami udał się do domu tego człowieka. Nie wiemy, w

jakim stopniu Bóg reaguje na nasze problemy i prośby, które do Niego zanosimy, ale możemy być pewni, że zna je lepiej niż my sami. Niemniej jednak chciał pozwolić nam uczestniczyć w Jego dziełach poprzez naszą modlitwę błagalną. Oprócz tego, że zanoszenie próśb do Boga pomnaża naszą wiarę, stopniowo wprowadza nas w tajemnicę Bożej woli.

PODCZAS GDY JEZUS był w drodze do domu Jaira, nieśmiało podeszła do niego chora kobieta. Święty Mateusz wspomina, że cierpiała ona na krwotoki od dwunastu lat. W tym czasie ona również wydała wszystkie swoje pieniądze, aby znaleźć lekarstwo, jednak bezskutecznie. Patrząc na tę scenę, rozsądne wydaje się przypuszczenie, że wiele razy zwracała się do Boga, prosząc o radę.

Tym razem wyczuła, że Jezus może dać jej to, czego tak pragnęła i „podeszła z tyłu i dotknęła się frędzli Jego płaszcza. Bo sobie mówiła: Żebym się choć Jego płaszcza dotknęła, a będę zdrowa” (Mt 9,20-21).

Pan Jezus, zauważając lekkie dotknięcie, „obrócił się, i widząc ją, rzekł: «Ufaj, córko! Twoja wiara cię ocaliła»” (Mt 9,22). Ta kobieta, w przeciwieństwie do Jaira, nie odważyła się przedstawić swojej prośby. Być może choroba, na którą cierpiała, powodowała u niej poczucie wstydu i nie czuła się na tyle silna, aby wyjaśnić wszystkim obecnym swoją dolegliwość. Zamiast tego wykonała gest, który z ludzkiego punktu widzenia nie wydawał się mieć większego sensu, ale który świadczył o wielkiej wierze: dotknęła płaszcza Jezusa. I to, czego nie udało się rozwiązać wszystkimi ówczesnymi metodami leczenia,

dokonało się dzięki odważnemu i dyskretnemu aktowi wiary.

„Rozumiemy stąd, że na drogę Pana przyjmowani są wszyscy: nikt nie powinien czuć się intruzem, osobą dopuszczającą się nadużycia, czy kimś, kto nie ma do tego prawa. Aby uzyskać dostęp do Jego serca jest tylko jeden wymóg: czuć potrzebę uzdrowienia i powierzenie się Mu”^[2]. Jakie są moje intymne dolegliwości, o których, podobnie jak o krwotokach, być może nie ośmielam się nawet myśleć lub wstydzę się mówić? Córką Jaira i ta kobieta są kolejnym dowodem na to, że Pan nie przyszedł dla sprawiedliwych, ale dla grzeszników (por. Łk 5,32).

KIEDY JEZUS PRZYSZEDŁ do domu Jaira, „zobaczył fletnistów oraz tłum zgiełkliwy”. Zwracając się do

wszystkich obecnych, powiedział do nich: „Usuńcie się, bo dziewczynka nie umarła, tylko śpi». A oni wyśmiewali Go” (Mt 9,23-24). Jair prawdopodobnie odczuł zniechęcenie, gdy usłyszał ten śmiech. Być może pomyślał w duchu, że zaproszenie tu Jezusa nie miało większego sensu: jego córka nie żyła i nic nie można było zrobić. Ale szybko odzyskał wiarę i wytrwał w swojej prośbie. Postanowił postąpić zgodnie ze słowami Mistrza: odprawił wszystkich gości, kazał Jezusowi wejść do pokoju córki, a On wziął ją za rękę i dokonał cudu: „Dziewczynka wstała” (Mt 9,25).

Czasami, gdy zwracamy się z prośbą do Boga, przechodzimy, podobnie jak Jair, chwile zwątpienia. Widzimy, że nasze błagania nie przynoszą natychmiastowych owoców, a inni ludzie nawet nie traktują naszej wiary poważnie. Ale Bóg często liczy na nasze nieustępliwe zaufanie do

modlitwy, ponieważ wie lepiej niż my, jak bardzo to poświęcenie nas wzmacnia, jak nasze serca oczyszczają się dzięki tej nadziei. W rzeczywistości często to właśnie będzie prawdziwym cudem, być może mniej widocznym, ale istotniejszym. Dlatego jedną z cech modlitwy jest wytrwałość. „Bóg jest cierpliwszy od nas, a kto puka do drzwi Jego serca z wiarą i wytrwałością nie jest zawiedziony. Bóg zawsze odpowiada. Nasz Ojciec dobrze wie, czego nam potrzeba; naleganie nie służy informowaniu i przekonywaniu Go, lecz umocnieniu w nas pragnienia i oczekiwania”^[3].

Zarówno Jair, jak i chora kobieta pokazują nam drogę do serca Jezusa: uporczywą i pokorną modlitwę błagalną. Mężczyzna robi to wprost i otwarcie; kobieta robi to w sposób dyskretny, ale odważny. Oboje przekonują Jezusa rozpoznaniem swojej potrzeby, śmiałością i wiarą.

Najświętsza Maryja Panna może nam pomóc zanosić nasze prośby do Jej Syna w taki właśnie sposób.

[1] Św. Josemaría, *Zapiski ze spotkania rodzinnego*, 2-I-1971.

[2] Franciszek, *Anioł Pański*, 1-VII-2018.

[3] Franciszek, *Audiencja*, 11-XI-2020.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/meditation/
rozważania-poniedziałek-14-tygodnia-
czasu-zwyklego/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/meditation/rozważania-poniedziałek-14-tygodnia-czasu-zwyklego/) (11-08-2025)